

Υπόθεση C-305/92

Albert Hoorn
κατά
Landesversicherungsanstalt Westfalen

(αίτηση του Sozialgericht Münster
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

«Σύνταξη γήρατος λόγω καταναγκαστικής εργασίας στη Γερμανία κατά
τη διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου»

Προτάσεις του γενικού εισαγγελέα G. Tesouro της 14ης Ιουλίου 1993 I - 1527
Απόφαση του Δικαστηρίου (δευτέρο τμήμα) της 28ης Απριλίου 1994 I - 1533

Περίληψη της αποφάσεως

Κοινωνική ασφάλιση των διακινουμένων εργαζομένων — Ίση μεταχείριση — Οι διανυθείσες στη Γερμανία περίοδοι ασφαλίσεως Ολλανδών υπηκόων εργασθέντων εκεί καταναγκαστικώς βαρύνουν, δυνάμει διμερούς συμφωνίας περί κοινωνικής ασφαλίσεως, το ολλανδικό σύστημα — Ολλανδική παροχή κατώτερη εκείνης που καταβάλλεται στη Γερμανία σε όσους Γερμανούς υπηκόους είχαν υποστεί την ίδια μεταχείριση — Δυσμενής διάκριση λόγω ιθαγενείας — Δεν στοιχειοθετείται

(Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 7 § 1· κανονισμός 1408/72 του Συμβουλίου, άρθρα 3 § 1, και 7 § 2, στ. γ', και παράρτημα ΙΙΙ)

Δεν αντίκειται στο κοινοτικό δίκαιο — και συγκεκριμένα στο άρθρο 7, παράγραφος 1, της Συνθήκης και στο άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/72 — το ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2 της Τετάρτης Πρόσθετης Συμφωνίας μεταξύ της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, περί ρυθμίσεως των κεκτημένων δικαιωμάτων, στα πλαίσια του γερμανικού συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως, των Ολλανδών εργαζομένων κατά το διάστημα από 13 Μαΐου 1940 μέχρι 1ης Σεπτεμβρίου 1945, Συμφωνίας η οποία συγκαταλέγεται στις διεθνείς συμβάσεις του παραρτήματος III του κανονισμού που εξακολουθούν, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 2, στοιχείο γ', αυτού, να εφαρμόζονται παρά τις αντίθετες διατάξεις του, η αναγκαστική εργασία Ολλανδών υπηκόων στη Γερμανία κατά τη διάρκεια του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου δεν γεννά δικαίωμα για τη λήψη οποιασδήποτε παροχής από το γερμανικό σύστημα ασφαλίσεως γήρατος, αλλ' εγγράφεται λογιστικώς στο ολλανδικό σύστημα ως πραγματοποιηθείσα στις Κάτω Χώρες.

Πράγματι, οι διαφορετικές συντάξεις που δικαιούνται οι εργασθέντες καταναγκαστικώς Ολλανδοί και Γερμανοί υπήκοοι και που βαρύνουν τα αντίστοιχα ταμεία τους γήρατος δεν είναι απόρροια της ιδίας της Συμφωνίας, η οποία περιορίζεται στο να καθορίσει το εφαρμοστέο επί των ενδιαφερομένων εργαζομένων δίκαιο, χωρίς να διευκρινίζει την έκταση των παροχών, αλλ' οφείλονται κυρίως στο ότι ο Ολλανδός νομοθέτης καθόρισε, όσον αφορά τις συντάξεις που βαρύνουν δυνάμει της Συμφωνίας το ολλανδικό σύστημα, ποσό διαφορετικό εκείνου που καθόρισε το γερμανικό σύστημα ασφαλίσεως γήρατος για τις συντάξεις που αυτό καταβάλλει. Στην παρούσα φάση εξελιξεως του κοινοτικού δικαίου, τα κράτη μέλη καθορίζουν ελευθέρως το ύψος των συντάξεων που καταβάλλουν, υπό την προϋπόθεση ότι τούτο δεν συνεπάγεται δυσμενή διάκριση λόγω ιθαγενείας. Επειδή ο ολλανδικός νόμος δεν μεταχειρίζεται κατά τρόπο διαφορετικό, με βάση την ιθαγένειά τους, διάφορες κατηγορίες κοινοτικών πολιτών που εργάστηκαν καταναγκαστικώς, δεν μπορεί να συναχθεί ότι εισάγει δυσμενή διάκριση λόγω ιθαγενείας.